

Ὁ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἔκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

Ἔτος Α'.

Νοέμβριος 1978

Ἀρ. φύλ. 2

ΟΔΗΝΥΡΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Με ενδιαφέρον ἄλλα καὶ θλίψιν ἱκανὴν ἐμελετήσαμεν τὸ ἄρθρον: «Ἡ Ὁρθόδοξος Παράδοσις καὶ ὁ Παπισμὸς» τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου κ. Γεωργίου εἰς τὴν «Ὁρθόδοξον Τύπον» τῆς 10. 11. 1978. Τὴν χαρὰν ποὺ μᾶς προσέφερον τὰ ἐπιτυχεῖ ἀντιπαπικά ἐπιχειρήματα τοῦ ἁρθρου, μᾶς τὴν ἀφήρεσαν ἕτερα σημεῖα αὐτοῦ, ἀφ' ἐνὸς μὲν κατηγοροῦντα καιρίως τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἐκλεκτῶν καὶ ὁρθόδοξων κατὰ πάντα ψυχῶν, κηρύσσοντα, δ' ἀφ' ἑτέρου, ἀλλοτρία τινα καὶ ὁλως ξένα τῶν δσων παρελάβομεν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἐξηγουμένα μετὰ πάσης δυνατῆς συντομίας. Τὸ ἄρθρον τελειώνει μὲ τὴν ἐξῆς πρότασιν: «Ἐὰν τὸ Ἅγιον Ὅρος δὲν συμφωνήσῃ ἀδίαστως διὰ τυχόν μελλούσας ἐνώσεις ἢ συνόδους, οὔτε ἡ Ὁρθοδοξία θὰ συμφωνήσῃ». Καὶ τίθεται εὐθὺς τὸ ἐρώτημα: Ποῖος ἐκφράζει σήμερον τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀναφορικῶς πρὸς τὸν γνωστὸν καὶ ἐπιτυχεῖ χαρακτηρισμὸν τοῦ ὡς «ταμείου καὶ προπυργίου τῆς Ὁρθοδοξίας»; Διὰ τὸν π. Γεώργιον δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία: Ἅγιον Ὅρος εἶναι ὅ,τι δὲ ν ἀποτελεῖ τὸν ζηλωτισμὸν! Τοῦτο σαφέστατα ἐκφράζεται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἁρθρου τοῦ: «Δι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ Ὁρθόδοξοι, γράφει, βλέπουν εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν μίαν ἐκκλησιολογικὴν αἵρεσιν, χωρὶς νὰ σημαίνῃ ὅτι ἀναπαύονται καὶ εἰς τὸν ζηλωτισμὸν, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἐπίσης ἐκκλησιολογικὴν παρέκκλισιν. Οἱ κοινισμοὶ καὶ ζήλωτισμοὶ δὲν ἐκφράζουσιν τὴν Ὁρθόδοξιαν».

Συνεπῶς Ἅγιον Ὅρος εἶναι αἱ 19 Ἱ. Μοναὶ καὶ ὅσοι ἐκ τῶν Σχητιωτῶν, Κελλιωτῶν, ἡσυχαστῶν κοινῶν μὲ αὐτάς, ἔχοντες ἅπαντες ὡς κεντρικὴν διακητικὴν ἐκφρασίν των τὴν Ἱ. Κοινότητα. Αὐτοὶ καὶ μόνον αὐτοί, κατὰ τὸν Καθηγουμένον, ἐκφράζουν ὑποχρεωτικῶς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀφοῦ ἐκ τῶν προτέρων ἀπεκλείσθησαν ὡς ἐκκλησιολογικαὶ αἵρέσεις, ἢ παρεκκλίσεις, ὁ Οἰκουμενισμὸς (οἱ οἰκουμενιστικὰ δηλαδὴ φρονούντες καὶ ἐνεργοῦντες) καὶ ὁ Ζηλωτισμὸς. (Ἐπειδὴ εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ π. Γεωργίου δὲν διευκρινίζεται ποῖος ἐννοεῖ ὑπὸ τὸν ὄρον «ζηλωτισμὸς» καὶ διατί οὗτοι «δὲν ἐκφράζουσιν τὴν Ὁρθόδοξιαν», τὸν παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς διασαφήσῃ τὴν ἐν προκειμένῳ θέσιν του, κα-

θότι καὶ οἱ συντάκται τοῦ παρόντος φύλλου θεωροῦν ἑαυτοὺς, χάριτι Θεοῦ, ζηλωτάς.)

Συνεχίζοντες ἐρωτῶμεν: Πῶς εἶναι δυνατόν τὸ μὴ ζηλωτικὸν Ἅγιον Ὅρος, ἡ Ἱ. Κοινότης ἐν ἄλλοις λόγοις, νὰ ἐκφράζῃ σήμερον τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἐνῷ ἀκολουθεῖ πιστῶς τὸ σφόδρα οἰκουμενίζον καὶ κακοδοξοῦν συνεπῶς Φανάριον; Πότε κατήγγειλεν τὰς ἀναριθμήτους ἀντικανονικότητας καὶ κακοδοξίας του εἰς τὸ Χριστεπώνημιον πλήρωμα καὶ καθηκόντως πρωτίστως εἰς τοὺς Ἀγιορείτας πατέρας, τοὺς ἔχοντας οἰκεῖον ἐπίσκοπον τὸν πατριάρχην κ. Δημήτριον; Ἀντιθέτως, ὡς τυγχάνει γνωστὸν, συνεπορεύθη καὶ συμπορεύεται μετ' αὐτοῦ, ἀποδοκιμάζουσα πᾶσαν ἀπόπειραν ἀντιδράσεως ἢ κἀν παρατηρήσεως κατὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ πατριαρχείου, ὡς ἐπράξε καὶ κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγουστον, καταδικάσασα καὶ τὴν ἀποστολὴν εἰσέτι μίας ἀπλῆς ἐπιστολῆς πρὸς αὐτό, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἐξεφράζετο ἡ ἀνησυχία τῆς διὰ τὰς ἀπαράδεκτους καὶ αὐτόχρημα καταδικαστέας ὑπὸ τῆς ὁρθόδοξου συνειδήσεως ἐνεργείας τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ποῖαν, λοιπόν, Ὁρθοδοξίαν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκφράζῃ, ὅταν, ἐνῷ ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς πατριαρχείας τοῦ αἰρετικοῦ Ἀθηναγόρου θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε διακόψει πᾶσαν μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν, αὐτὴ μέχρι τέλους τὸν ἔφερε ὡς «τιμίαν» κεφαλὴν καὶ μετὰ θάνατον ἠύχθη δημοσίως νὰ καταταγῇ «μετὰ Γρηγορίων Χρυσόστομων καὶ Φωτίων» πρὸς μεγίστην ὕβριν τῶν ἁγίων καὶ τοῦ Ἱεροῦ Τόπου; Καὶ πῶς αὕτη συνεχίζει νὰ μνημονεύῃ τὸν ἀντάξιον διάδοχον αὐτοῦ, ὅστις ἐν πολλοῖς ὑπερέβαλεν καὶ αὐτὸν τὸν προκατόχον του;

Τὸ γραφὲν ἐξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου: «Μένομεν χάριτι Θεοῦ, καὶ δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν σταθεροὶ εἰς ὅσα παρελάβομεν, ἐθαπτίσθημεν, ἐκατηχθήθημεν, ὡμολογήσαμεν, ἐπιστεῦσαμεν... Εἰ τις δὲ εὐαγγελίζεται, παρ' ὃ παρελάβομεν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων, ἀνάθεμα ἔστω», φρονοῦμεν ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται οὐδὲ ὁλως πρὸς τὴν πορείαν αὐτοῦ καὶ τῆς Ἱ. Κοινότητος, καθόσον αὐτοὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅστινες ὡμολόγησαν ὡς αἵρεσιν τὸν παπισμὸν, οἱ αὐτοὶ μᾶς παραγγέλλουν νὰ φεύγωμεν ὡς λύκους βαρεῖς καὶ ὁσοῦς ἤθελον

ἀμνηστεύσει αὐτὸν καὶ τὰς κακοδοξίας του. Συνεπῶς πῶς εἶναι δυνατόν ὁ μνημονεύων τοῦ Οἴκ. πατριάρχου, τοῦ κηρύσαντος γυμνῇ τῇ κεφαλῇ αἵρεσιν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων προκατεγνωσμένην, νὰ παραμένῃ συγχρόνως πιστὸς καὶ εἰς ὅσα παρέλαβε καὶ ἐδιδάχθη; Οἱ ἐπὶ Βέκκου ὁμολογῶνται Ἀγιορεῖται Πατέρες, ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ μνημονεύσουν τοῦ λατινόφρονος πατριάρχου των, ὑπέστησαν τὰ γνωστὰ τοῖς πᾶσι μαρτύρια. Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατόν, ἐπαναλαμβάνομεν, νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ π. Γεώργιος δὲν ἀδίκει τὴν νοημοσύνην τῶν ἀναγνωστῶν του καὶ ἰδίᾳ τῶν Μοναχῶν τῆς ἀδελφότητός του, ὅταν ἐπικαλεῖται ὡς παράδειγμα ὁρθοδόξου ὁμολογίας ἐν τῷ ἄρθρῳ του, διὸ καὶ ἀξίον μνημείωσης, τὰ μαρτύρια τῶν ἀνωτέρω ἀνδρῶν, αὐτὸς δὲ πράττει τὸ ἑλῶς ἐν αὐτῷ διὰ τῆς καθημερινῆς μνημονεύσεως τοῦ κ. Δημητρίου; Ἡ μὴ πως ἀπαλλασσάμεθα πάσης εὐθύνης διὰ τὴν σιγήν, ἀνοχήν καὶ συμπτύξιν μας μετὰ τῶν κακοδοξούντων ποιμένων, ἐπειδὴ ἀπλῶς καὶ μόνον ἀναθεματίζομεν... τὸν πάντα; Αὐτὸν καλῶς καὶ ἁγίως ἀπέκοψαν οἱ ἀοιδμοὶ πατέρες ἡμῶν τοὺς κακοδοξούντας ὅμως τὴν σήμερον «ὁρθοδόξους» ποιμένας ποῖος θὰ τοὺς ἀποκηρύξῃ, ἐφ' ὅσον πεισμώνως ἐπὶ συνεχεῖς δεκαετίας διακηρύττουσαν τὰ ἀκριβῶς ἐν αὐτῇ τῶν ὁσων ἐκήρυξεν ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ ἅγιοι ὁμολογῶνται αὐτῆς;

Καὶ ἐνῷ παλαιότερον οἱ κορυφαῖοι τῶν «παραδοσιακῶν» ἐκήρυττον συνεχῶς: «Εὐλογημένα τὰ στόματα τὰ διαμαρτυρόμενα κατὰ τῶν ἀντορθοδόξων ἐνεργειῶν τοῦ Πατριάρχου καὶ εὐλογημένοι αἱ γραφίδες αἱ στηλιτεύουσαι τὰς ἐν τῇ πίστει ἀκροδασίας αὐτοῦ. Ἀγίων συνεχῆς καὶ ἀκατάπαυστος κατὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Πατριάρχου ΝΑΙ, σχίσμα ὅμως, ΟΧΙ!», σήμερον, προετίμησαν τὴν... ἡσυχίαν τῆς ἐνόχου σιωπῆς, οὐδὲ κατὰ νοῦν φανταζόμενοι τὴν ἀναγκαιότητα μιᾶς διακοπῆς ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων πρὸς τοὺς κακοδοξούντας ἡγέτας των, πρὸς δημιουργίαν ἀμωμῆτου θυσιαστήριου. Καὶ ἐπειδὴ ἡ φράσις μας «ἀμωμήτου θυσιαστήριον», εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας θὰ φανῇ καθαρὰ ὑπερβολή, ἢ «ζηλωτικὸν» καὶ μόνον ἐπιχείρημα, (καὶ πῶς νὰ μὴ σκεφθοῦν παρομοίως, ἀφοῦ ἅπαντα τὰ κύκλῳ αὐτῶν θυσιαστήρια τὰ ὑπολαμβάνουν καθαρά καὶ ἄμωμα;) διὰ τοῦτο παραθέτομεν τὸ κατωτέρω κείμενον, γραφὲν ἀπὸ ἀγαπῶσαν τὴν ἀλήθειαν νεοσημερολογητικὴν γραφίδα, πολλὴν ἔχουσαν τὴν γνῶσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ τῆς θεολογίας, πρὸς ἀποδείξιν τῆς τραγικῆς πραγματικότητος, ἢ ὁποία καθίσταται ἔτι τραγικωτέρα διὰ τὴν ἄγνοιαν τῶν πολλῶν περὶ αὐτῆς.

«Ἡ αἵρεσις τῶν πεπτωκότων παπικῶν κηρύσσεται ἐν Κωνσταντινουπόλει γυμνῇ πλέον τῇ κεφαλῇ... Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος ἐδέχθη τοὺς κακοδόξους λόγους τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀντιπροσωπείας καρδινάλιου Βίλλεμπραντς, περὶ συνεορτασμοῦ «ἐν κοινωνίᾳ πίστεως, ἐν ἐνότητι ἀγάπης» καὶ «ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας»» («Ἐπίσκοπος», 15.12.1977, σ. 3, 4). Ἀπεκάλεσε τὸν ἡγέτην τοῦτον τῆς αἵρέσεως ἀδελφὸν ἐν πίστει, διὰ τῆς φράσεως «Σεβασμῶτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ»... Ὁμολόγησε κοινὰ τὰ μυστήρια

τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ «κοινήν ἐν προκειμένῳ τὴν παρακαταθήκην τῆς πίστεως»! (ἐνθ. ἀνωτ. σ. 8). Τί ἐστὶ ταῦτα; Ὁμολογία τοῦ Παπισμοῦ. Ἀρνήσις τῆς Ὁρθοδοξίας. Παράδοξις τοῦ θεοῦ Νόμου. Ἐξόδος ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Μετάθεσις εἰς τὴν αἵρεσιν. Ἀνταλλαγὴ τοῦ φωτός διὰ τοῦ σκότους, τῆς ἀληθείας διὰ τοῦ ψεύδους, τῆς Χάριτος διὰ τοῦ ἀναθέματος. Ἀσεβὴς ἀναγνώρισις τοῦ αἰρεσιάρχου πάπα καὶ ὄνωσης μετὰ τῆς παπικῆς αἵρέσεως, τῆς ὁποίας τὸ μέρος «εἰς τὴν λήμνην τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ θεοῦ», καθ' ὅτι «ψευδοπροφήτης» (Ἀποκ. κ'. 10) («Καλὴ Ὁμολογία» τῆς 1.3.1978). Καὶ ἀλλαχού: «Ἐνεκα ἀκμῆς τῆς αἰρετικῆς ἀποστασίας, δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι «οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐκαυδάγησαν» οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται» ὡς γράφει Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (PG. 99, 1164). Διὸ ἡ δὲ οὐ σέυρετος κατέστη ἡ καθαρά θυσία. Ἐκζητήσωμεν τοῖνυν καὶ πολυπραγμονήσωμεν παρ' οὗ ὀφείλομεν κοινωνήσαι... («Καλὴ Ὁμολογία» τῆς 1.11.1978).

Ἰδοὺ λοιπὸν ποῦ κατήντησεν ἡ «ἐπίσημος Ὁρθοδοξία» τῆς σήμερον, νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν ἐπιζητούντα τὴν ἀκρίβειαν τῶν Πατέρων του πιστὸν τὴν «καθαράν θυσίαν», καὶ τοῦτο οὐχὶ δι' ἑτερόν τινα λόγον, εἰμὴ διὰ τὴν ἐνοχὸν ἀνοχήν καὶ κατὰκρίτον σιωπὴν καὶ κακὴν οἰκονομίαν τῶν ποιμένων τῆς καὶ ἰδιαίτατα διὰ τὴν ἀπουσίαν πάσης σὺν ἐπελάας μεταξὺ πράξεως καὶ λόγων, ὅστινες ποιμένες συγχύζουν πολλὰκις περισσότερον ἀντὶ νὰ εἰρηνεύουν τὰς ἀγαπῶσας τὴν ἀλήθειαν ψυχὰς.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ ἀδυνατῶμεν νὰ υπογράψωμεν ἐν τοιοῦτον κείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον καταδικάζεται μόνον ὁ παπισμὸς, οἱ δὲ ποικίλοι ὑμνηταὶ αὐτοῦ καὶ συνεπῶς ἀρνηταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, λόγοις μόνον καὶ μάλιστα λίαν θωπευτικοῖς, θεωροῦνται ὅτι δὲν ἐκφράζουν τὴν ἀληθῆ Ὁρθοδοξίαν, ἔργοις δὲ διακηρύσσονται καθημερινῶς, ἐν πάσῃ δηλαδὴ ἱερᾷ ἀκολουθίᾳ, ὡς «ὁρθοτομοῦντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας»!!! Τοιαῦται ὁμολογίαι δὲν ἀνήκουν εἰς ἀ παρελθόν, εἰς ἀ ἐστὶν καμὲν, δι' ὧν καὶ ἐλπίζομεν νὰ εὐρωμεν ἔλεος παρὰ Κυρίου ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ, ὅτε θ' ἀπαιτηθῇ ἀπὸ ἑνα ἑκαστον ἡμῶν, οὐχὶ τί ἔγραψεν ἡ τί εἶπεν, ἀλλ' ἔάν τὸ π ρ α χ θ ἔ ν ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ ὑπῆρχε κατὰ πάντα σ ὅ μ φ ω ν ο ν πρὸς τὸν Εὐαγγελικὸν καὶ Πατερικὸν λόγον.

Θ. Μ.

«Εἰς καὶ ἡ ἀλήθεια ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφίαν».

«Μὴ θῶμεν σκάνδαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἐστὶν καὶ ἐν τρισὶν ὁρθοδόξοις ὀριζομένην». (θεοδ. Στουδίτης P. G. 99, 1049 B)

«Α
χω
χο
φέ
λό
γιο
κα
ποι

κι
ρο
λή
κό
φι
δη
πο
ὄρ
τι
τό
κα
κη
τά
(π
λο
ῆθ
ἀσ
στι
φῆ
Ἡ
πο
χά
τέ
γα
βῶ
(Κ

θ
σχ
λο
σι
σε
Π
ρι
πα
τω
λά
τα
Ὁ
τά
νον
τε
ἀγ
θε
τῆ
μο

ἐ
τυ
να
μί
λε
πο
πρι
λό
πρι

Ἀναγκαία διευκρίνσεις

Ἰερεὺς τις ἐξ Ἀθηνῶν δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν «Ἀγιορείτην» παρακαλεῖ ὅπως παύσωμεν νὰ ἐλέγχωμεν τὰ κακῶς ἔχοντα ἐν Ἀγίῳ Ὄρει καὶ ἀλλαχοῦ, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἐνώσεως, προσφέρωμεν δὲ ἀντ' αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας λόγον Θεοῦ! Παρακαλεῖ δ' ἐπίσης ὅπως ὅλοι οἱ Ἀγιορεῖται ἐνωθῶμεν ἐν ἀγάπῃ, ὥστε νὰ δώσωμεν τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἐν κόσμῳ πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι καταποντίζονται συνεχῶς ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας.

Ἐκ πρώτης ὁψεως δὲν φαίνονται ἄστοχοι ἢ ἀδόκιμοι αἱ παρατηρήσεις τοῦ καλοῦ ἱερέως, θαυτέρον ὅμως ἐξεταζόμεναι ἀποδεικνύονται ὡς μία καλὴ θεωρία καὶ μόνον καὶ συνεπῶς ἐκτὸς πραγματικότητος. Καὶ κατὰ πρῶτον τίς εἶναι δυνατόν ν' ἀμφισβᾷ ὅτι ὁ ἐλεγκτικὸς λόγος (ἐὰν δὲν εἶναι ψευδὴς κατάκρισις) δὲν ἀποτελεῖ λόγον Θεοῦ, ἀφοῦ ἀποθλέπει εἰς τὴν διατήρησιν τῆς παραποιουμένης ὀρθοδόξου ἀληθείας; Τὸ νὰ διαχωρίζωμεν τὸν ἀντιρρητικόν, δογματικόν ἢ ἱεροκανονικόν λόγον ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁμιλοῦντα δηλ. περὶ ἡθῶν καὶ σωτηρίας ψυχῆς, ἀποτελεῖ ἔκφρασιν ἀντιπατερικῆν καὶ κατὰ μὲν, μακρὰν πάσης ἀγωνιστικῆς καὶ ἀσκητικῆς ἀγωγῆς, δημιουργήσαντες οὕτω ἕνα χριστιανισμόν τοῦ «Κατηχητικοῦ», τοῦ «Κύκλου Γραφῆς» καὶ τῆς σχετικῆς εὐπορίας πρὸς τὸν πλησίον. Ἡ πίστις ὅμως (καὶ συνεπῶς καὶ πᾶς ἀγὼν ποῦ ἀποθλέπει εἰς τὴν διατήρησιν τῆς) καὶ τὰ ἔργα τυγχάνουν ἀδιασπᾶστος συνδεδεμένα, διὸ καὶ οἱ Πατέρες ἐτόνιζον: «οὔτε τὰ δόγματα χωρὶς ἔργων ἀγαθῶν εὐπρόσδεκτα τῷ Θεῷ, οὔτε τὰ μὴ μετ' εὐσεβῶν δογμάτων ἔργα τελούμενα προσδέχεται ὁ Θεός» (Κύριλλος Ἱερ. Ρ.Γ. 33, 456 Β).

Ὁ «Ἀγιορείτης», ὡς ἐδηλώθη καὶ εἰς τὸ παρελθόν κύριον ἄρθρον του, θ' ἀσχοληθῇ ἰδιαιτέρως καὶ σχεδὸν μοναδικῶς μὲ θέματα Κανονικά - ἐκκλησιολογικά καὶ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, οὐχὶ δὲ μὲ λόγους ψυχωφελεῖς ἢ παρακλήσεως, ὡς συνήθως καλοῦνται οἱ περὶ ἀρετῆς λόγοι. Πράττει δὲ τοῦτο διότι: α) Εἰς τὰς ἡμέρας μας, χάριν τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ὑπάρχει ἀφθονος πατερικὸς λόγος πρὸς παράκλησιν τῶν ἐπιθυμούντων τὴν ψυχικὴν τῶν καλλιέργειαν πιστῶν. β) Ἐλάχιστα ἐντυπα ἀσχολοῦνται μὲ ἀντιαιρετικὰ θέματα καὶ μάλιστα μὲ τὴν ἐπιτελουμένην προδοσίαν τῆς Ὀρθοδόξιας διὰ τῆς μελετωμένης ἐνώσεως τῆς μετὰ τοῦ παπισμοῦ. γ) Πιστεύομεν ἀπολύτως ὅτι μόνον ἢ ἐκ παραλλήλου γνῶσις Ἀγίας Γραφῆς καὶ Πατερικοῦ λόγου ἐπιτυγχάνει τὸν «καταρτισμὸν τῶν ἁγίων», ὥστε νὰ μὴ παρουσιάζεται ἐλλειπὴς ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, τόσον εἰς τὴν θεωρητικὴν γνῶσιν τῆς πίστεώς του, ὅσον καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς.

Τὸ νὰ ἐνωθῶμεν ὅλοι οἱ Ἀγιορεῖται ἢ πάντες οἱ εὐσεβεῖς, ὡς γράφει ὁ ἀνωτέρω ἱερεὺς (Β.Σ.Α.), τυγχάνει ἀπλῶς μία ἀγία ἐφεσις, οὐδέποτε ὅμως δυνατότης, λόγῳ τῆς ἀνθρωπίνης κακίας καὶ ἀδυναμίας, διὸ καὶ ἀναγκαῖος ὁ ἀγὼν, ἡ ὁμολογία, ὁ ἔλεγχος, ἄχρι τέρματος τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου. Ὁ πολὺς Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος ἐπαναλαμβάνων τὴν ἐν προκειμένῳ πατερικὴν διδασκαλίαν, ἔγραφε: «Καλὸν τὸ εἰρηνεῖν πρὸς πάντας, ἀλλ' ὁμολογῶντας πρὸς τὴν εὐσέβειαν» ...ἔστι σχισθῆναι κ α λ ὡ ς

καὶ ὁμολοῖναι κακῶς' ...καὶ κ ρ ε ῖ τ τ ο ν ὁμολογίας, ἢ ὑπὲρ ἀπαθείας διάστασις» (Ἀπαντα, Β. σ. 482).

✱✱

Νέα πατριαρχικὴ πτῶσις

«Ὡς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς διότι ἡ Ἀγία Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐξέλεξε τὸ κατάλληλον πρόσωπον ὡς ἀρχηγόν της... Ἄλλως τε τὸ σπουδαῖον σημεῖον τῆς συμπτώσεώς μας εἶναι τοῦτο, ὅτι δὲ ν ὑπάρχει μεταξὺ διαφορὰ εἰς τὸ θέμα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Ἀναγνωρίζομεν τὸν Πάπαν ὡς διάδοχον τῶν Ἀποστόλων, ὅπως ἡμεῖς εἴμεθα διάδοχος τῶν Ἀποστόλων. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ συναντώμεθα» (Καθολικὴ, 24. 10.1978).

Κατόπιν τοῦ ἀνωτέρω τηλεγραφήματος τοῦ κ. Δημητρίου πρὸς τὸν νέον Πάπαν ἐρωτῶμεν τοὺς διαπυσίους συνηγόρους του: Περί «φιλοφρονήσεων» πρόκειται ἐνταῦθα ἢ περὶ καθαρᾶς ὁμολογίας τοῦ παπισμοῦ ὡς Ἐκκλησίας αὐθεντικῆς καὶ σωζούσης τοὺς πιστοὺς της, ὡς καὶ ἡ Ὀρθόδοξος; Ποίος ἀληθείς ἐν προκειμένῳ, ὁ καταγέλλων εἰς τὴν Ἱ. Κοινότητα ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν πατριάρχην θὰ καταντήσουν συντόμως οὐνίται, ἀφοῦ ὁ κ. Δημήτριος πιστεύει ὡς «ἀδελφόν» τοῦ τὸν αἰρεσιάρχην τῆς Δύσεως, ἔχοντα μάλιστα πλήρη τὴν χάριν τῶν θείων Μυστηρίων (αὐτὸ σημαίνει ἀναγνώρισις ἀποστολικῆς διαδοχῆς) καὶ μνημονεύων αὐτὸν ἐν τοῖς διπτύχοις του, ἢ ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι ταῦτα οὐδὲν ἐστίν, ἀλλ' ἀπλᾶ «φιλοφρονήσεις», κατεριωνευόμενος οὕτω τῆς νοημοσύνης τῶν Ἀγιορειτῶν; Ἐκαστος ἐκ τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Ἀγιορείτης Μοναχός, ἂς ἀναλογισθῇ τὴν εὐθύνην του ἐνώπιον τῆς σημερινῆς τραγικότητος καὶ ἂς πράξῃ τὸ συντομώτερον ὅτι ἐν προκειμένῳ διδάσκει ὁ χορὸς τῶν ἁγίων πατέρων καὶ οὐχὶ ὅτι συμβουλεύει ἢ ἐπιβάλλει ὁ α' καθηγούμενος ἢ ὁ β' προϊστάμενος.

✱✱

Συγχαίρομεν καὶ ἀναμένομεν

Μετὰ πολλῆς ἱκανοποιήσεως ἐμελετήσαμεν εἰς τὸν «Ὀρθ. Τύπον» τὸ ὑπόμνημα τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων τὸ τασσόμενον κατὰ τῆς διανοίξεως νέων δρόμων εἰς τὸν ἱερὸν Ἀθῶνα. Ἀναμένομεν νὰ ἴδωμεν συντόμως δημοσιευόμενον καὶ τὸ ἀπὸ ἐτῶν προσδωκόμενον ὑπόμνημα κατὰ τοῦ πατριαρχικοῦ μνημοσύνου. Διότι, ἐὰν οἱ δρόμοι φέρουν τὸν ἐφάμαρτον κόσμον ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Τόπου, τὸ ἐπικρατοῦν ἐν αὐτῷ μνημόσυνον ἔχει ἀπὸ ἐτῶν εἰσαγάγει τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπερ ἐστὶ πολὺ χεῖρον τοῦ πρώτου. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ ἄλλως, ἀφοῦ κατὰ τὸ πατερικὸν λόγιον: «Ὦν τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα τούτων καὶ τὴν κοινωνίαν προσήκει φεύγειν» ἡμεῖς δὲ ἀδιαφοροῦντες τελείως περὶ ἄλλων τυρβάζομεν καὶ μεριμνῶμεν;

✱✱

✱ Ἀββακοῦμ Λαυριώτης

Πλήρης ἡμερῶν ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἐν τῇ Μ. Λαύρᾳ ὑπὲρ τοὺς πενήτηκα χρόνους ἀναλώσας τῇ ἀσκήσει Μοναχός Ἀββακοῦμ ὁ Δωδεκανήσιος. Δύο χαρακτηριστικὰ ἐκόσμου τὸν ἄνδρα: α) Ἡ ἀπὸ Θεοῦ χάρις, καίτοι ἀγράμματος, νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ στήθους ἅπασαν σχεδὸν τὴν Παλαιὰν καὶ Καινὴν Διαθήκην, ἐρμηνεύων αὐτάς ἐπιτυχῶς. β) Ἡ θαθεῖα του προσήλωσις εἰς τὰς τῆς Ὀρθοδόξιας Παραδόσεις, διὸ

καὶ ἔφερε ὑπερφάνως τὸν τίτλον τοῦ ζηλωτοῦ καὶ ἀληθινοῦ Παλαιοημερολογίτου, μὴ κοινωνήσας ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου ἄχρι τοῦ θανάτου του μὲ κοινωνοῦντας τῇ καινοτομίᾳ! Εἰς προσεχῆς φύλλον τοῦ «Ἀγιορείτου» θ' ἀσχοληθῶμεν ἐκτενέστερον μὲ τὸν θῖον τοῦ αἰωδίου ἀνδρός, τοῦ ἀμμιήτου τραπεζάρη τῆς Λαύρας, Ἀθθακούμ τοῦ ἀνυποδήτου....

**

Καθηρημένοι καὶ καθαιρετέοι

Τρεῖς ἐπίσκοποι, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, ὁ Ταλαντίου Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Ἀνδρούσης Ἀναστάσιος, συμπροσευχήθησαν ἐν Ἀθῆναις μετὰ τῶν αἰρετικῶν παπικῶν, ἐντὸς τοῦ κεντρικωτέρου ναοῦ τῶν τελευταίων. Τοῦτο δὲ πρὸς κατάφωρον παράδειγμα τῶν θείων νόμων, οἵτινες ὀρίζουσιν, «ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι» (ΛΓ' Κανὼν Συνόδου Λαοδικείας), καὶ «εἰ τις κληρικός... εἰσέλθῃ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων, ἢ αἰρετικῶν προσεύξασθαι καὶ καθαιρεῖσθαι καὶ ἀφορίζεσθαι» (ΞΕ' Κανὼν Ἀγίων Ἀποστόλων). Διὸ οἱ ἀνομήσαντες κατὰ μὲν τοὺς ἱεροὺς Κανόνας εἰσὶν καθηρημένοι (Θεοδώρου Στουδίτου, Ρ.Γ. 99, 997) καθαιρετέοι δὲ διὰ τὸ ἀρμόδιον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον, ὃ, ἐὰν μὴ ποιῇ τὸ θέλημα Κυρίου, ὑπὸ κρίσιν ἔστίς.

Ταῦτα γράφει τὸ ὀρθόδοξον ἀγωνιστικὸν περιοδικὸν «Καλὴ Ὁμολογία» ἅτινα καὶ ἐπικροτοῦμεν ὀλη καρδίᾳ. Τὸ θλιβερόν ἐστίν, ὅτι ὁ εἰς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπισκόπων, ὁ Ἀνδρούσης Ἀναστάσιος, μετὰ τὴν ἀνωτέρω κατάκριτον συμπροσευχὴν ἀνῆλθεν εἰς Ἀγίον Ὅρος καὶ συμπροσευχήθη μετὰ τῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων, οἵτινες, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν, τὸν ὑπεδέχοντο εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς τῶν μετὰ κωδωνοκρουσιῶν! Οὕτως, ὡς νὰ μὴ ἦρκει ὁ μολυσμὸς ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος πατριαρχικοῦ μνημοσύνου, προσετέθη νῦν καὶ ἡ μετὰ καθαιρετῶν συμπροσευχή, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ οὐδεμία γωνία τοῦ Ἱεροῦ Τόπου ἀμόλυντος! Ἀγιορεῖται πατέρες, πρόσχωμεν, ἄλλως «καταργούμεν τὸν τόπον» καὶ τὰς ψυχὰς μας κατακρίνωμεν...

**

Ἀξιοθρήνητος Ὁμολογία

«Ὁ Πατριάρχης ἐπόμενος τοῦ καθήκοντος, τοῦ χρέους καὶ τῆς ἀποστολῆς, ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει, πιστεύω ἀκράδαντα, ἀδιάσειστα, θὰ γίνῃ προδότης τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τοὺς Καθολικοὺς ἢ τοὺς Προτεστάντας. Οἱ Ἐθνικοὶ ἥρωες δὲν εἶναι, δὲν γίνονται προδότες οὔτε τοῦ Χριστοῦ οὔτε τῶν ἐθνικῶν μας δραματισμῶν. Οὔτε αἱ φιλοφροσύναι ἐπὶ τῷ θανάτῳ οἰοῦνται εἶναι τεκμήρια θεμελιώνοντα τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ Πατριάρχης προδίδει τὴν Ὁρθοδοξίαν, προδίδει τὴν πίστιν τῶν πατέρων μας... Κατόπιν ὅλων τῶν ὡς ἄνω διαχωρίζονται αἱ εὐθύναι μας..., ἀντιτιθέμεθα εἰς οἰανδήποτε ἐνέργειαν ἥτις καθ' οἰονδήποτε τρόπον θὰ ἔθιγε τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Α. Θ. Παναγ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου». (Ἐκ τῆς ἐγγράφως κατατεθείσης γνώμης Ἀγιορείτου Προη-

γουμένου, ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου τῆς Ἱ. Μονῆς του εἰς τὴν Ε.Δ.Ι. Σύναξιν τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου).

**

Περὶ συνόδων καὶ τῆς μελετωμένης πανορθοδόξου

«Σύνεδρος τοίνυν, δέσποτα, οὐ τὸ ἀπλῶς συνάγεσθαι ἱεράρχας τε καὶ ἱερεῖς, κἂν πολλοὶ ᾖσι. Κρεῖσσον γάρ, φησί, εἰς ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἢ μύριοι παραβαίνοντες· ἀλλὰ τὸ ἐν ὀνόματι Κυρίου, ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ φυλακῇ τῶν κανόνων· καὶ τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ὡς δοκεῖ τῇ ἀληθείᾳ, καὶ τῷ κανόνι, καὶ τῷ γνώμονι τῆς ἀκριβείας» (Ρ.Γ. 99, 985).

Ταῦτα ἔγραφε πρὸ 1200 περίπου ἐτῶν ὁ μέγας ὁμολογητὴς Θεόδωρος ὁ Στουδίτης. Πρὸ 200 δὲ ἐτῶν ὁ πολὺς Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, κατὰ τὴν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοθεῖσαν χάριν, ὡς ἀκολούθως διέτύπωνεν τὴν περὶ συνόδων πίστιν τῶν ὀρθοδόξων, εἰς τὸ ἀνεκδοτὸν αὐτοῦ ἔργον: «Δήλωσις τῆς περὶ τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ταραχῶν ἀληθείας». «Λοιπὸν δὲν εἶναι πάντοτε σεπτὸν καὶ τίμιον τὸ τῆς Συνόδου ὄνομα. Ἀλλ' ἐκείνη μὲν εἶναι σεπτὴ καὶ τιμία, ἡ ἁγία Σύνοδος, ἡ στοιχοῦσα τοῖς τε ἐγγράφοις καὶ ἀγράφοις παραδεδωμένοις ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τῆς τοιαύτης Συνόδου κατὰ χρέος τὰς ἀποφάσεις δεχόμεθα καὶ φυλάττομεν τῶν δὲ ἄλλοτρίων τὴν φωνήν, οὔτε γινώσκομεν, οὔτε πειθόμεθα αὐτῇ.

Δυνάμεθα ἐντεῦθα ν' ἀπαριθμήσωμεν πολλὰς τοιαύτας Συνόδους, ἀλλ' ἵνα μὴ χρονοτριβώμεν περιττῶς, ἄς ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης τὸν Β' τόμον τῶν Συνοδικῶν καὶ θέλῃ εὑρεῖ αὐτάς, ὅπου καὶ ρητῶς ληστικῶς καὶ ἐπιγράφονται. Καὶ τὸ χειρότερον ὅπου ὄχι μόνον τοπικαὶ καὶ ὀλιγάριθμοι ἀστάθησαν τοιαῦται, ἀλλὰ καὶ οἰκουμενικαὶ πολυάριθμοι, οἷα ἡ ἐν Ἐφέσῳ τὸ δεύτερον, ἡ συμφωνήσασα τῷ μονοφυσίτῃ Εὐτυχεῖ καὶ τὸν εὐσεβέστατον καὶ ἀγιώτατον Φλαβιανὸν τὸν Κων/λεως ἀποκτείνασα. Μετὰ ταύτην ἡ ἐπὶ Κοπρυνίου πολυαριθμοτάτη, ἡ φριάξασα κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνας. Ὁμοίως καὶ ἡ ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνοιο οἰκουμενικὴ ὀνομασθεῖσα, παρανοματώτης δ' ἀναφανείσα, ὡς καθελοῦσα καὶ ἀναθεματίσασα τὸν ἀγιώτατον Φώτιον. Περιττὸν δὲ εἶναι ν' ἀναφέρω τὸ ἐν Φλωρεντίᾳ οἰκουμενικὸν μὲν, ληστικώτατον δὲ συνέδριον. Λοιπὸν πάλιν λέγομεν, δὲν εἶναι πάντοτε σεπτὸν καὶ τίμιον τὸ τῆς Συνόδου ὄνομα, καθὼς οὐδὲ τὸ τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅτι, ἐστὶ μὲν Ἐκκλησία ἁγίων καὶ Ἐκκλησία ὁσίων, ἀλλ' ἐστὶ κατὰ τὸν ψαλμὸν καὶ Ἐκκλησία πονηρευομένων».

Νῦν δέ, ἡ συνείδησις τῶν ὀρθοδόξων, ἡ διακρατοῦσα πιστῶς ἃ παρέλαθε παρὰ τῶν ἁγίων αὐτῆς Πατέρων, ἔχει ἀποκηρύξει ἤδη καὶ τὴν προετοιμαζομένην ἀπ' ἐτῶν «πανορθόδοξον σύνοδον», καθόσον οὐ μόνον τὸ προσδρεῖον αὐτῆς ἀλλὰ καὶ ἅπας ὁ προγραμματισμὸς τῆς ἐν σκοπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ ὑπηρετήσουν: τὸ πῶς δηλαδὴ κατ' αὐτὴν νὰ δικαιώσουν τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως προκειμένου νὰ ἐνωθοῦν εὐκολώτερον μετ' αὐτῶν, παρὰ νὰ καταδικάσουν τὰς αἱρέσεις των.

Υπεύθυνος: Καλλίνικος Μοναχός. Δ' ναις Ἀλληλογραφίας: Περιοδικὸν «Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ», Καψάλα - Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.

Τυπογραφεῖον: «Ἡ Συνεργατικὴ» ο.ε., Τσιμισκῇ 13 - Ἀθῆναι - Τηλ. 3625 659